

[Evald Christensen.]

betjening af de institutioner, der kan komme ind under en sådan betjening.

Det ville jo nok være det helt rigtige at få nedsat en kommission til klarlæggelse af problemet og til muligvis at fremkomme med forslag til lov om en ordning, som på bedste måde kunne gøre fyldest.

Hele hospitals- og sygehusarbejdet er jo efterhånden blevet af meget stort format — jeg glemmer ikke de andre institutioner, jeg et par gange har nævnt, men for ikke at få det hele bredt for vidt ud nøjes jeg med særlig at holde mig til sygehus- og hospitalsvæsenet.

Jeg kan oplyse, at vi nu her i landet har 294 institutioner — jeg må vel for en sikkerheds skyld hellere sige, at oplysningerne stammer fra det sidste par år —, som kommer ind under, hvad herhen hører. På disse 294 institutioner findes der 42 143 sengepladser, og der bliver behandlet nær ved en halv million patienter årligt — det sidste tal, jeg har, er 469 000.

Disse tal gælder ene for sygehus- og hospitalsvæsenet, og det kan jo nok give en noget at tænke over. Det er en stor del af vort folk, der således i kortere eller længere tid må opholde sig på sygehusene, og de skulle såvidt muligt ikke være dårligere hjulpet med tanken på sjælepleje og åndsliv, kristenliv, end de raske derhjemme; de trænger da ikke mindre, og vi vil da også alle gerne være så gode ved vore syge som muligt.

Der har længe været arbejdet med spørgsmålet indenfor kirken. I 1941 fremsatte Biskop Fuglsang-Damgaard spørgsmålet til eftertanke. I 1945 udsendtes der af en privatkomité et spørgsmål til alle landets overlæger og afdelingssygeplejersker. Der kom svar fra 132 overlæger, 292 sygeplejersker og desuden fra 140 præster, som blandt mange andre præster gjorde tjeneste på sygehuse. Svarene gav i de allerfleste tilfælde udtryk for, at det, jeg i dag lægger frem for dette høje ting, er meget påkrævet.

Endelig har jeg også lyst til at nævne lidt om de andre nordiske folks stilling til denne sag. — Det kan siges, at både i Norge, Sverige og Finland er man længere fremme i arbejdet, end vi er her i landet, og for både Finlands og Sveriges vedkommende gælder det, at sagen allerede i fjor nåede frem til rigsdagen og blev meget vel modtaget begge steder. Om der er vedtaget love om det i de to lande, ved jeg ikke.

Jeg kan yderligere oplyse, at pastor Baunbæk ved Skt. Jørgens kirke i Roskilde for nu snart et par år siden med understøttelse

fra kirkeministeriet gjorde studier i alle de tre nævnte lande, og at der fra hans hånd foreligger meget værdifuldt materiale, også for vort land, som en mulig kommende kommission eller et udvalg kan hente de bedste oplysninger fra til belysning af denne sag.

Jeg vil slutte med at bede den højtærede kirkeminister og det høje ting tage velvilligt mod denne henstilling og ønsker, at der må komme et arbejde i gang for at føre det frem til et positivt resultat til gavn og glæde for alle vore syge og på anden måde trængende, der ved en reform her kunne blive hjulpet til at få en hjælp, som jeg ved er ønsket og tiltrængt af et meget stort tal af vore medborgere.

Axel Sneum: Mange af tingets medlemmer vil sikkert huske, at forhenværende folketingsmand, direktør J. Chr. Jensen fra denne talerstol pegede på den fare, der er opstået ved kloakkernes forurening af vandet i Øresund. Jeg erindrer, at han engang sagde, at denne forurening af vandet kunne spores helt over til Mols og Djurslands kyster. Det er nu ikke alene ved København, i Øresund, at det er galt med forurening af vandet, men også i vore fjorde ved købstæderne, hvor byernes kloakanlæg udmunder. Ved dr. phil. K. Erik Jensens disputats i sommer blev det, efter hvad dagspressen meddelte, oplyst, at man havde fundet tuberkelbakterier i fem byers spildevand, og at sundhedsstyrelsen nu ville til at beskæftige sig med sagen.

Der er ingen tvivl om, at det bliver nødvendigt at bygge rensningsanlæg både her ved Øresund og ved en del kystbyer. Desværre er det en meget kostbar historie. Jeg har set, at anlæg til 70—80 mill. kr. ved København skal være nødvendigt, og i Århus regner man med et rensningsanlæg til 12—14 mill. kr. Borgmester Vilh. Werner, Odense, har overfor mig oplyst, at man i Odense tumler med meget store og be- kostelige planer til rensningsanlæg, og borgmester Alfred Andersen, Randers, har for kort tid siden udtalt, at i Randers er det samme spørgsmål påtrængende aktuelt. I Ålborg, Horsens og andre provinsbyer er man stillet på samme måde.

Det må være en selvfølge, at der bliver gjort noget for at holde vandet rent i vore fjorde og sunde, og selvfølgelig påhviler der de pågældende byer en pligt. Men jeg er også af den mening, at staten har en pligt til at være med, både ved Øresund og ved de fjorde, jeg har nævnt, fordi det drejer sig om så betydelige forurenede vandarealer,